

Kara Gözlerin

– mustafa-ipek · 13 Eylül 2009

Akşamın ufkundan gecenin sessizliğine,
Sabahın ayazından çöllerin ateşine,
Derin maviliklerden ıssız yeryüzüne,
Uzanan yolları bilir misin canım benim?

Görüp, görmediğin her şeyin habercisi,
Hissettiğin, bazen anlattığın, bazen de
Hiçbir şey bahsetmediğin hislerin oldu gözlerin...
Ama kara ama ırak ama yakın Gözlerin

Yaşamın nutuklarını atarken içimden,
Belki de bağırıyordum halsiz beklentisiz halimden,
Farkında olmadığın benden, gözlerin vardı...
Senin olup benim olamadığım sözlerin.

Alkışlarcasına süzerdin etrafı,
O kadar yüksek ses çıkarırdı ki bakışların,
Kimse duymazdı, işitemezdi desibelini...
Ama yine ben vardım duyuların olduğum...

Kara gözlerin ağlıyordu sebepsiz,
Kalbin acıyordu belki yerli belki yersiz.
İçimdeki tutkular vardı bir tek dertsiz,
Ama ağlıyordu kara gözlerin, ağlıyordum sensiz.

Gidiyorum, sözlerim gidiyor, sen gidiyorsun...
Bakışların ölüyor, irislerin sönüyor, ışıklar...
Ve yine Kara gözlerin, yine karalar...
Unutma n'olur beni, bu yüreğim kara gözlerine ağlar...

Mustafa İPEK